

travi, takoj bi se Hilbudij okrenil in jih kako prevaril ter iznenadil.

Ko je v jutro pokala mlada zarja, je šla Ljubinica iz gradišča — z njo vse mladenke — in so se zbrale pod lipo ter darovale lepa jagnjeta Perunu — za zmago očetov. Gradišče je čuvala majhna posadka. Med

njo godec Radovan, k je čepel na okopih, stiskal citre pod pazduho in strahoma poslušal, kaj bo. Bal se je krvi, vojni krik je „žalil njegovo pevčevo uho“, kakor je sam trdil. Natančno je preudaril, kam pobegne z urnimi koraki, če pribežijo seli in naznanijo poraz Slovenov . . . (DALJE.)

MILAN PUGELJ:

MAKSIMA.

1.

Samotne melodije
skozi noč gredó,
silne kakor valovi,
ko jih viharji tepó.

Odkod ste in kam: — V
svoji duši
vam bom prostora dal,
brezbrežna je kakor morje,
brezmejna kot širna dalj . . .

In širijo se v brezmejnost
in pesem hrumečo pojó,
moja duša je brezmejnost,
in v mojo dušo gredó . . .

2.

Kakor daljne silne luči
moji cilji sijajo,
divjo moč in nerazrušno
v dušo lijejo.

In naprej v svetove nove,
čez vihar, temó,
čez valove, čez strahove,
čez življenje to . . .

Več ni trepetanja v prsih,
v srcu straha ni . . .
Hej, razpel bom barkam jadra
sred noči . . .

Moja duša hoče solnca,
da objame jo,
z žarki silnimi, svetlimi,
da prevzame jo.

